

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.104/2013/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. június hó 5. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

VÉGZÉST:

A sikkasztás bűntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 22.B.1434/2012/3. számú ítéletét ***helybenhagyja.***

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Törvényszék a vádlott bűnösségét folytatólagosan elkövetett sikkasztás bűntettében (Btk. 317.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont) állapította meg.

Ezért őt 3 év börtönbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra és 3 év foglalkozástól eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott jelentett be fellebbezést a kiszabott büntetés enyhítésért, melyet írásban is részletesen megindokolt.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az igen jelentős - az elévülési időt is megközelítő - időmúlást nem értékelte kellő súllyal. Kiemelte, hogy az eljárás elhúzódása igen jelentős büntetés volt a számára már önmagában is, amely mind a magánéletét, mind pedig munkavállalási lehetőségét jelentősen és hátrányosan befolyásolta. Mindezek mellett a vele szemben kiszabott 3 év szabadságvesztés eltúlzottan súlyos büntetés. Hangsúlyozta, hogy a cselekmény elkövetését mindvégig elismerte, azt mélységesen megbánta.

Ezen túlmenően kiemelte a rendszerváltásban betöltött aktív szerepét, annak hangsúlyozása mellett, hogy utóbb szerzett ismeretei szerint róla a barátai hosszú időn keresztül jelentéseket készítettek, melyek alapján őt különböző hátrányok is érték a rendszerváltást megelőzően.

Mindezekre figyelemmel a vele szemben kiszabott büntetés jelentős mértékű enyhítését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.178/2013/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet Be. 360.§ (4) bekezdése szerinti tanácsülésen történő elbírálását és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartása mellett folytatta le az eljárását, és ennek során megalapozott tényállást állapított meg. Helytállóan adta indokát annak, hogy a vádlottnak azon védekezését, miszerint a letéti számláról felvett összeget több részletben a tanú1 részére adta át, miért nem fogadta el. A bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg ezzel szemben, hogy a vádlott a pénzüsszegeket pontosan meg nem határozható kiadások finanszírozására, vagyis saját céljaira fordította. Az ügyészség álláspontja szerint a megállapított tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmény minősítése is. Az ügyészi álláspont szerint helytállóan utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy ugyan a vádlott a letétbe helyezett pénzt egy összegben vette fel, azonban azt a rendelkezésétől eltérő célra folyamatosan használta fel, ezért a folytatólágosság megállapításának a feltételei fennálltak.

Az ügyészi álláspont szerint a vádlott rendszeres haszonszerzésre törekedve követte el a cselekményét, ugyanakkor a hasonló időszakban elkövetett más haszonszerzési célú és jogerősen elbírált vagyon elleni cselekményei alapján az üzletszerűség megállapítása is törvényes volt.

Az ügyészség érvelése szerint a kiszabott szabadságvesztés törvényes, egyben szükséges is, ugyanakkor a vádlott beismerő vallomásra, megbánó magatartására, az életmódjára, valamint az eljárás elhúzóására is tekintettel indokolt a Btk. 47.§ (3) bekezdésének alkalmazása és a büntetés fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsátó rendelkezés alkalmazása. Ezért ennek megfelelően indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, míg egyéb rendelkezéseinek a Be. 371.§ (1) bekezdése szerinti helybenhagyását.

A bejelentett vádlotti fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlotti fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le az eljárását, az ügy elbírálása szempontjából releváns valamennyi bizonyítékot beszerezte és értékelési körébe vonta azokat egymással és önmagukkal is ütköztette, mérlegelte és tényből tényre is helyesen vonta következtetéseket.

Az elsőfokú bíróság a tényállását döntő részében a vádlott bűnösséget is beismerő vallomásra alapította azon részében, amelyet a feltárt egyéb bizonyítékok is alátámasztottak.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság által részben mérlegeléssel megállapított tényállás túlnyomórészt mentes a Be. 351.§ (1)

bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, ugyanakkor részben helyesbítésre, illetve kiegészítésre szorul a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján az alábbiak szerint.

Az elsőfokú ítélet 3. oldal utolsó bekezdésének utolsó mondatát azzal egészíti ki, hogy a pénz megérkezését követő rövid időn belül a vádlott a 28.000.000 Ft-ot több - pontosan meg nem állapítható összegű - részletben vette fel a letéti számláról.

(A kiegészítés a nyomozati iratok 907. oldal alulról a 4. bekezdésében írtakon, illetve a nyomozati iratok 481. és 483. oldalán a Takarékszövetkezetről vezetett letéti számla 2003. december havi pénzforgalmi kimutatását alapul.)

Az ezzel összhangban az elsőfokú ítélet 5. oldal 2. bekezdésének végére a nyomozati iratok 907. oldal alulról a 4. bekezdésének megfelelően a következő mondatot illeszti: A pénz egyösszegben történő felvételére vonatkozóan a pénzforgalmi kimutatás elétárását követően a vádlott vallomását megváltoztatta és annak több részletben történő felvételéről nyilatkozott.

E kiegészítéssel az elsőfokú tényállás már hiánytalan és hibamentes, a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapult és így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelését vizsgálva megállapította az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi bizonyítékot értékelési körébe vont, kellő részletességgel és logikusan adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el és, melyeket és milyen indok alapján vetett el.

A vádlott letéti számlájára utalt pénzösszeget a vádlott beismerő vallomása mellett a letéti számlát vezető Takarékszövetkezet által rendelkezésre bocsátott pénzforgalmi kimutatás alapján, valamint az adásvételi szerződés alapján helyesen állapította meg. Akkor sem tévedett, amikor az ellentétes tartalmú bizonyítékokat értékelve elvetette a pénz felhasználását illetően a vádlott azon védekezését, hogy a számláról felvett - pontosan meg nem határozható - összegeket a tanú1 részére továbbította.

Helyesen emelte ki az elsőfokú bíróság a mérlegelésében, hogy a vádlott a saját védekezésének alátámasztására becsatolt pénztárbizonylatokkal lényegében saját védekezését cáfolta meg, hiszen ezek többsége a 2003. december 2.-i pénzáttalalást megelőző időpontra vonatkoztak, egyetlen kivétellel. Nem vitatható, hogy a Takarékszövetkezet által becsatolt pénzforgalmi kimutatás alapján - a 2003. december hónapban a számlán folyt jelentősebb pénzmozgásokra tekintettel - pontosan nem lehetett megállapítani, hogy a vádlott mikor és milyen összegeket vett fel a 28.000.000 Ft-ból. Az azonban egyértelműen megállapítható, hogy egyösszegű kifizetésre a vádlott által megjelölt időpontban - azaz a pénz áttalálását követően néhány napon belül - , de egész hónapban sem került sor.

A bizonyítékok okszerű és logikus mérlegelésén, illetve a vádlott beismerő vallomásán alapuló tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes.

A többszöri pénzfelvétel tényéből és a felvett pénzösszeg ismeretlen helyre történő továbbításából, vagy felhasználásából helyesen vont következtetést az elsőfokú bíróság a cselekmény folytatólagos elkövetésre, és nem tévedett akkor sem, amikor az üzletszerűen történő elkövetést is megállapította.

A vádlott által a jelen határozattal elbírált cselekmény elkövetésének az időpontja 2003. decembere volt, ugyanakkor az általa 2004. január és március hónap között hasonlóan haszonszerzési célból elkövetett bűncselekmények miatt őt a Veszprémi Városi Bíróság a 2008. október 9. napján kelt és 2008. október 13. napján jogerőre emelkedett 9.B.217/2007/53. számú ítéletével 1 év 8 hónap, 3 év próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte. A cselekményeket jellemző haszonszerzés ténye és a rövid időn belül történő elkövetés a 39/2007.BK vélemény alapján az üzletszerűség megállapítását törvényesség teszi.

Az elsőfokú bíróság a Btk.2.§-a alapján tehát a cselekményt helyesen minősítette a Btk. 317.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntettének.

A büntetés kiszabása körében felsorolt és értékelt enyhítő és súlyosító körülmények azonban kisebb kiegészítésre szorulnak. A vádlott javára további enyhítő körülményként kell értékelni, hogy két tanulmányait folytató gyermek eltartásáról gondoskodik, ezen túlmenően igen nagy nyomattal a jelentős időmúlást. Ugyanakkor további súlyosító körülményként kell értékelni az üzletszerűség megállapíthatóságát megalapozó elítélésen túli többszörösen büntetett előéletét, valamint azt is, hogy magatartása az ügyvédi tevékenységhez kapcsolódó bizalmat is jelentősen sértette.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartamát és az ahhoz igazítva kiszabott közügyektől eltiltás tartamát is szükségesnek tartotta a büntetési célok eléréséhez, és nem látta indokoltnak a Btk. 47.§ (3) bekezdésének alkalmazását sem.

Ugyanakkor helyt adva az ügyészi indítványnak a foglalkozástól eltiltás tekintetében annak megjelölését pontosította akként, hogy az ügyvédi foglalkozás gyakorlásától tiltotta el a vádlottat a bíróság.

Mivel az elsőfokú bíróság a járulékos kérdésekre vonatkozóan is törvényesen rendelkezett, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2013. év június hó 5. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.

előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 22.B.1434/2012/3. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.104/2013/5. számú végzése folytán 2013. év június hó 5. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. év június hó 5. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

Moncz Tímea

tisztviselő